

Arrest

nr. 156 568 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 januari 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 25 mei 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 16 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 januari 2010 (RvV 29 januari 2010, nr. 38 029).

1.3. Verzoeker diende op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 februari 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker diende op 1 februari 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Verzoeker diende op 1 maart 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 23 maart 2010 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 14 juni 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 20 juli 2010 een beslissing waarin de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.10. Verzoeker diende op 17 juni 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. Verzoeker diende op 27 juli 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 oktober 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.14. Op 4 november 2011 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 17 juni 2013 (RvV 17 juni 2013, nr. 105 103).

1.16. Op 27 februari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 11 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

N(...), S(...) M(...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.06.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor N(...), S(...) M(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 25.02.2013 in gesloten omslag).

Derhalve:

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: veiligheidsproblemen, instabiliteit land van herkomst, overstromingen van 2009) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 01.02.2010, die betrekking heeft op de medische toestand van N(...), S(...) M(...). Betrokkene heeft echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van S(...), S(...). Deze kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn 'middel' het volgende:

"1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Al s reden waarom de medische regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond verklaard wordt, geeft DVZ de volgende motivering:

‘(...)’

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

at uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 blijkt dat art. 9ter V.W. betrekking heeft op vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Dat hieruit blijkt dat de wetgever aan de tegenpartij een medisch onderzoek heeft willen opleggen binnen een context die veel ruimer is dan de rechtspraak die ingeroepen wordt door de tegenpartij.

Dat de wetgever inderdaad verschillende specifieke hypothesen voorzien heeft:

Dat uit de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet blijkt dat drie types van ziekten aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf aangezien een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of van verblijf, te weten:

de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven

de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit

de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

Hieruit volgt dat de tekst van art 9ter, §1, eerste lid V.W. geen interpretatie toelaat die zich louter beperkt tot een onderzoek of de aandoening levensbedreigend is of met andere woorden of er een risico is op overlijden, aangezien de wet nog twee andere hypothesen voorziet.

Dat de tegenpartij echter haar onderzoek beperkt tot de vraag of de actuele gezondheidstoestand van verzoeker vergeworpen, kritiek, terminaal of levensbedreigend is. Hieruit meent DVZ dan zondermeer te kunnen afleiden dat de twee overige hypothesen ook niet van toepassing zouden zijn.

Dat hieruit duidelijk blijkt dat DVZ vervalt in een stéréotypé argumentatie zonder effectief de twee overige hypothesen ook daadwerkelijk onderzocht te hebben.

Dat uit de bestreden beslissing of het medisch rapport van de arts-adviseur nergens blijkt of er ook effectief onderzoek gevoerd is of de aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of op een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd is en het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

Verzoeker is van oordeel dat de arts van de DVZ onzorgvuldig onderzoek heeft verricht.

Er werd nergens effectief onderzoek verricht of de ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er wordt enkel beweerd dat dit niet zo is, zonder dat dat effectief werd aangetoond.

Verzoeker volhardt in de middelen en feiten ingeroepen in het aanvankelijke verzoekschrift.”

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt het volgende:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 1 februari 2010, nr. 200 309).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (RvS 28 november 2013, nr. 225 632; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961).

3.4. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 1 februari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij hij zich beriep op depressiviteit, angstigheid, gastro-intestinale klachten, fibromyalgie, migraines, hemorrhoiden, rugpijn en een verhoogde cholesterol.

3.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 25 februari 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“N.(...), S.(...) M.(...)

Mannelijk

Nationaliteit: Pakistan

Geboren op (...)

Adres: (...)

ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.02.2010.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 2/11/2009, 1/11/2010, 16/3/2011, 26 juli 2011, 1 november 2000 11, 10 november 2011, dr. Farooqi, huisarts uit Anderlecht, betrokkene is depressief, en heeft gastro-intestinale klachten. er wordt ook gewag gemaakt van een fibromyalgie, migraines, angstige toestanden. Later wordt er rugpijn aan toegevoegd en hemorrhoiden. Er waren geen hospitalisaties.*
- 16/3/2011, dr. Bailleul, reumatoloog, er worden verschillende onderzoeken aangevraagd wegens rugpijn, en pijn aan de rechterpols. Er wordt verdund lumbaal kanaal vastgesteld.*
- 16/3/2011, dokter Ferhat, gastro-enteroloog, er wordt een gastroscopie uitgevoerd. Er wordt geen specifieke pathologie vastgesteld.*
- 16/3/2011, dr. Wouters, urologisch advies. Er wordt een lichte prostaathypertrofie vastgesteld.*
- 16/3/2011, dokter Masy, neuroloog, er wordt een epidurale infiltratie uitgevoerd voor de rugpijn.*
- 16/3/2011, dr. Van den Bergh, cardioloog, oppuntstelling, betrokkene heeft een verhoogde cholesterol.*
- 16/3/2011, dokter Mues, coloscopie, normale vaststellingen, behalve hemorrhoiden.*
- 16/3/2011, klinische biologie, licht verhoogde cholesterol.*
- 16/3/2011, voorschrift voor een lendengordel om de rug te ondersteunen.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Bij deze 49 jarige man wordt een ganse batterij oppuntstellingen gedaan, maar deze tonen geen ernstige pathologie aan, enkel wat verhoogde cholesterol, hemorroïden, rugpijn waarvoor een infiltratie, mogelijks een depressieve toestand.

Er waren geen nieuwe hospitalisaties meer noch acute opstoten, er is momenteel ook geen enkele vitale actieve behandeling meer, zodat medisch gesproken niets een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Er waren geen recente ontwikkelingen of verwikkelingen meer vastgesteld, alle oppuntstellingen zijn gebeurd in maart 2011, dus nu 2 jaar geleden.

III. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.6. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel voorhoudt, wordt het onderzoek niet beperkt tot de vraag of zijn actuele gezondheidstoestand vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend is. De arts-adviseur stelt immers niet enkel vast dat er *“bij deze 49-jarige man (...) een ganse batterij oppuntstellingen (wordt) gedaan, maar deze (...) geen ernstige pathologie aan(tonen) (...)”* maar ook dat *“er (...) momenteel geen enkele vitale actieve behandeling meer (is), zodat medisch gesproken niets een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat”*. Op grond van deze vaststellingen besluit de arts-adviseur dat uit de medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ook in de beslissing worden beide hypothesen uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk hernomen. Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden waar hij poneert dat een onzorgvuldig onderzoek zou zijn verricht of dat de beslissing onvoldoende zou zijn gemotiveerd. Verzoeker stelt dat geen *“effectief onderzoek gevoerd is of de aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst”*, hoewel uit voormeld advies duidelijk blijkt dat dit wel werd nagegaan. Tenslotte dient te worden aangestipt dat verzoeker nergens verheldert welke noodzakelijke behandeling hij thans zou genieten, laat staan dat hij gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat die behandeling in Pakistan niet beschikbaar zou zijn. Verzoeker toont geenszins aan dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris zich zouden hebben bezondigd aan een onzorgvuldige feitenvinding.

3.7. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en vertoont geen motiveringsgebrek. Er is geen sprake van een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN